

4900.

На Нищото не гледаме с презрение
Науката откакто даде знак
Да вярваме без всякакво съмнение,
Че на материята е близък.

От него е излюпена Вселената,
В която вместила се доживот
И безрезервно е предназначена тя
Към него да поддържа вечен брод.

В далечен ден със своята космическа
Карета тя пак в него ще се свре
И чрез разкрити тайни генетически
До своя двойник ще се добере.

Но засега брой се за една,
За две ще трябва нови времена.

4901.

Във черни дупки зъзнат вековете
Сред мъртвите откъслеци от време,
Не се решава слънцето да свети,
Тук няма Бог. И дявол – да го вземе.

Науката за първи път немее.
Какво се крие във вътрешността им?
Ако е нещо, то от що живее
И собственик ли е или под наем?

Звездите са основната диета,
Със тях задоволява то глада си
И с всяка звездна хапка възприета
Увеличава своите запаси.

С въпрос към него свършвам тази сага:
С колко черни дупки разполага?

4902.

Защитници на чужди интереси
У нас се радват на съдба щастлива,
А българското вихър го отнесе,
Това държи държавата ни жива.

Големият ни брат ни наблюдава,
Макар че образа си често сменя,
Упътванията безплатно дава,
Какво ни струват, хич не го е еня.

Историята пак ни възпрепятства
Със робства за големи периоди,
Но дружбата при всяко ново братство

Сред криволиците напред ни води
Натам, където всичко е за продан,
А Свободата пари като огън.

4903.

Опорите, които ни крепят,
„Причинност” (също „време” и
„пространство”)
Отказват да обслужват този свят
Със нявгашното тихо постоянство.

За две от тях Айнщайн заподозря,
Че могат да ни водят до заблуди,
А електронът в своята игра
Съмнения в причинността събуди.

Опорите ни липсват. Няма как.
Несигурност природата владее,
Приятел ли е някой или враг
Е трудно вече да се проумее.

Очаква се въпросното явление
Да се сдобие с точно обяснение.

4904.

За „предумишлено убийство” зная,
Че термин е, използван по света,
Но зная ли причината коя е
Да няма и подобна доброта?

Не зная. Може би се подразбира,
Човекът че създаден е добър
И няма нужда злобната секира
Да крие под словесния чадър.

Щом всяка доброта е с предумисъл,
Такава да е, ще ли продължи?
А Свети Петър би ли я отписал
От списъка със многото лъжи?

Във време като днешното – разделно,
За всеки случай съди се отделно.

4905.

Роднинството с хайдутин и комита
Се разгласява днес на шир и дълж
И с пълно основание се счита,
Мъжът така че става дважди мъж.

Но поколенията двайсетина
Във миналото наше по-назад,
Уви, не сочат никаква причина
За гордост в родословния ни свят.

Там шестват преклонените главици
На нашите поробени предци
И на обезчестени хубавици
В харемите на турски големци.

А тежестта на тази анти-слава
Не бива щедро да се премълчава.

4906.

Професори са ДеСе-псета.
Редят се гордо пес до пес
За чест ма родната просвета
И всенародния прогрес.

А беше време - неотдавна,
Когато вълчийт им нрав
Командваше със сила славна
Кой беше крив и кой бе прав.

Омайна песен се понесе
И зазвуча щастлив рефрен:
„Да съм доносник аз на ДеСе
Най-първа радост е за мен!”

И тъй година след година
В кошмари времето премина.

4907.

Животът във техническата ера
Се напоследък много усложни,
За всяка криминална далавера
Години често нужни са, не дни.

Ако специалистът се обърка,
Какво да каже простият човек?
Вместо в съда, той ще отиде в църква,
За себе си за да потърси лек.

Ще му отпуснат там вода светена,
Молитва тихо ще му прочетат,
Така на политическата сцена
Поредния наивник ще приспят.

А в името на светла православност
Ще се закрие случаят „по давност”.

4908.

Нешастен е родът на политиците,
От право да не лъже е лишен
И затова не се пестят езиците
Да се доказва, че е род почтен.

Такваз била им цялата професия –
От избори до избори в лъжи,
Коя да е парламентарна сесия
Със тях е нужно да се обкръжи.

Да лъжат почват и без основание,
За да подържат формата си с чест,
Лъжата даже се превръща в мания
Във съпровод на личен интерес.

Със тези редове не ги обиждам,
А само малко-много им завиждам.

4909.

На криминалните милионери
Децата са невинни и нещастни,
Страхът им няма как да се измери,
Но той расте и още ще нарастне.

Те детство нямат. Имат си охрана.
Тя от вразите бащини ги пази
И всеко има право на забрана
Свободно по моравата да газни.

Така живеят в скъпите кафези
Със уверения, че са свободни,
Кафезите превръщат се в ковчези
Със трупове, за свобода негодни.

И те не станаха свободни граждани
А по-добре бе, да не бяха раждани.

4910.

За трите власти много се говори.
И спори се. И много ще се спори,

Дали създадени са поотделно -
Дали разделно или неразделно,

А лично аз успех чрез плюс и минус
В науката да вложа своя принос,

За да реша голямата задача –
Народа да спася или разплача...

Видях за важна моя изненада,
Една умре ли, всичко се разпада,

Така узнах, че трите власти тука
На вожда укротени са в юмрука,

Единни са във всяко отношение
Без намерение за разделение.

4911.

Едва станáх петнадесетгодишен
И се оказах в този свят излишен,

Започнах във началото с трева,
Но с кокаин смених я след това,

За да премина за една година
Дори към помощта на хероина,

А той, на химията свиден син,
Е всъщност чист бис-ацетил-морфин...

Аз заживях в измислена Вселена,
От упоения ми дух родена,

Докато във един прекрасен миг,
Не се почувствах толкова велик,

Че взех свърх-доза дрога, след което
Отправих се на поход към небето.

4912.

Мечта за многократна употреба
За нас е Македония била,
Тя многобройни българи погребва
И ако трябва още би могла.

При псуване на родната си майка
Тя свикна да не чувства вече срам,
Подканяна от ненаситна шайка,
Чието име от детинство знам.

Семейните кавги са нещо страшно,
Защото свързани са с много кръв,
А състоянието ни сегашно
Подклаждат чужденци с ядна стръв.

Но със наивност някаква тепърва
Очакваме сам Бог да ни разтърва.

4913.

Със взрив от глупости периодично
Се отличават властите у нас,
Осъществява се поединично,
Но често и чрез колективен глас.

А Глупостта приема се охотно
Най-вече ако е на сит стомах,
Предимно в обкръжение работно,
Когато се прилага със размах.

Забавно е, че тя се и наказва
Със ордени, медали и пари
И доживот правата си запазва
Без някой в нещо да я укори.

Умът навярно също се цени,
Но глупостта не може да смени.

4914.

Да чакаш, че злината ще се случи,
Нима не е самото то злина?!
От този навик, който се отучи,
Щастлив ще е, бил мъж или жена.

Строиха крепости срещу заплаха
На трудни за строителство места,
Строителите със предимство мряха
И завещаха мъртва красота.

Последваха оръдия и пушки,
По-късно, танк, ракета, самолет,
На борда си със атомни вихрушки.
Все за защита на добрия ред.

С похарчените средства за година,
Превърнат бил би Глобусът в градина.

4915.

България отдавна е продадена,
Настана време да се препродава,
От местните величия проядена,
Осигурили си районна слава.

Те имат очертани частни граници
С добре охранена охрана – частна,
Със пропуски за своите избраници
И гледка към природата прекрасна.

Дали са законнепроницаеми
Изглежда, че проверката е лесна
Чрез всички власти иженарицаеми,
Заклели се да им прислужват честно.

Дори наглед за малко нарушение,
Убийствата са без предупреждение.

4916.

Дерзаят славните ни генерали
С реда във бъдещите ни войни,
По вертикали и хоризонтали
Роботът хората ще замени.

Със полиетиленови младежи
В редици и под бойни знамена
Войската ни без страх ще отбележи
Начало на безкръвни времена.

Ще жертваме работи вместо хора
И ще взривяваме работска плът,
На Свободата ни ще са опора,
А фабриките ни ще ги множат.

Но после те и нас ще ни убият
С това, че труповете им не гният...

4917.

На битката предизборна машините
Работят безотказно нощ и ден,
Кой в листата ще си вреди роднините
От тлъстите заплати вдъхновен?

Това по право ще са най-покорните,
Способни правилно да казват „да!“
Сред отговорните най-отговорните,
На Партията предани чеда.

Участникът в много състезания
И вече престарял партиен сноб,
Удостоен със ордени и звания,
Ще чака в парламента своя гроб.

И важен надпис ще виси на входа
„Забраната е само за народа.“

4918.

Войната сътвори сакати хора,
Когато аз излязох от затвора

И със единомушие реших,
Че да ги подпомогна могъл бих,

Надежда във душите им да влезе,
Завод като открия за протези,

Но не изчезна тяхната тъга
И аз започнах, като на шега,

За демобилизирани войници
Да правя и продавам наркотици,

Но този път бях бързо заловен
И в здание с решетки въдворен,

А едноличната ми фирма е заета
Да шие униформи на райета.

4919.

Мълчи статистиката за молитвите,
Във рая Бог и Дух Свети мълчат,
Да разберете ако се опитвате
Какъв за тях във рая е редът.

Вълни от жалби идват без прекъсване
И ангели лишават се от сън
На арамейски да четат до втръсване
Оплаквания под черковен звън.

Със милиарди гаснат тук надеждите
На хората да се даде ответ
И както на това и да поглеждате,
Прилича на Общиския Съвет:

„Съчувстваме на вашата тревожност,
Ще действаме при първата възможност.”

4920.

Натрапва ми се постоянно сходството,
Което парламентът възприе,
Между труда в законопроизводството
И във шивашкото ателие.

Съгласно мерките на поръчителя
Поръчката завършва се по план,
Пари за да получи извършителя
За вярата, с която е избран.

Закон по мярка. Как съвременно
Подобно честно действие звучи!
Със честни резултати то е бременно,
За него също честно се мълчи.

А парламентът, честен и безстрашен.
Ще си работи без да е заплашен.

4921.

Наемното убийство като грях
Поставям винаги над всички други,
То включва много подлост, но и страх,
За смърт че ползва чуждите услуги.

Поръчкова е също подлостта,
А тя надхвърля всяка местна нужда,
Тъй както нуждите и на света,
Щом често древни спомени събужда.

Мнозина тук не мислят като мен,
Това е, впрочем, тяхно право свято,
Убиецът е предопределен,
Убийството обаче непризнато.

Разбира се най-важното поне –
Разкриват малки, а големи – не.

4922.

Вълни от първобитно християнство
През мрачните жестоки векове
Заляха безпросветното славянство
И неговите древни богове.

„Любов” превърна се във пропуск-дума
Към дълго забранявания плод
И тя, подобно на огромна гума,
Премахна спомена за друг живот.

Тя със увереност се изповядва
От люлчената възраст чак до гроб
И милиони християни радва,
Включително и всеки вярващ поп.

Войните все така са ненаситни,
Дори са още по-кръвопролитни.

4923.

Заводи, ниви, футболни отбори
Се уедряват неотклонно днес
И всеки за участие се бори
Във вихъра на общия прогрес.

Престъпността от него също част е
Но тя не е това, което бе,
Тя наедря и всички местни власти
Са до една под нейното кубе.

Съюзът ѝ със някои ведомства
Е новата ѝ благородна цел
И всеки от доволните потомства
Обет, да я запази би поел.

По Маркс тя ползва явната възможност
Да стане своя противоположност.

4924.

Живеем. Раждат ни и раждаме.
А после, както всички – на война.
И всеки ден си дажбата изяждаме,
За да убиваме врага със леснина.

Нас също ни убиваха. Безредно.
Във Виетнам и във Афганистан.
Голяма част изчезнаха безследно.
Създадохме сюжети за роман.

От нас остана пляката. Добрите
С предимство ги избиха най-напред,
Изкуството победно да мълчите

Надеждно пази като пистолет,
Най-вече щом съдбата ни човешка
Правителството обяви за грешка.

4925.

Бе длъжността „Заместник Командир
По Политическата Част”*, приета
По заповед на ЦеКа най-подир
На Партията за авторитета.

Но във война, натрапена отвън,
Властта ѝ се оказа преголяма,
Познанията – колкото на пън,
А съществуването ѝ измама.

За подвизите на ЗаКаПеЧе
И неговите смъртоносни грешки
Река от мрачни вицове те тече,
Замислени обаче като смешки.

Ще изповядам честно грях, не грях -,
Врагът с успех се ползваше от тях.

**ЗКПЧ, по аналогия със войските на СССР.*

4926.

Във същност Homo Sapiens възпря
Очовечаването на маймуната,
Когато сред просторите изгря
На Праисторията пред трибуната.

От там подпали вечната война
Със всенарастващи кръвопролития,
Докато бедната човещина
В безоката забрава запокити я.

Чрез дадения му за проба ум
Той покори задълго континентите
С оръжията вдигна огнен шум,
А на печалбата увеличи процентите.

Маймуната на времето във мрака
Все пак очовечаването чака.

4927.

На дълж и шир очакват по Земята
Появата на някакво знамение,
От нейде че ще дойде Свободата
Със обещание за избавление.

Каква е тя и на какво прилича?
Желана е и с векове възпявана,
От детство всеки името ѝ среща,
За дръзки подвизи е възхвалявана.

На тъмната История във мрака
Тук-там се мярка като очертание
С призвание към всеки да я чака,
Но без да дава точни обещания.

Не е ли чаканата Свобода
Изписан сбъркан текст върху вода?

4928.

Кола – хибрид. Растение – хибрид.
Хибрид е и атомна орбитала,
А сред хибриди от различен вид
Война хибрид да стане е успяла.

Най-мръсната сред мръсните войни
Е отличена с титлата „хибридна”,
Пороците за да обедини
В цел човеколюбива и привидна.

Коварство, подлост, кражба и метеж
В хибридната война са позволени
И задължителни са ако щеш,
От патриотизъм щом са вдъхновени.

„Хибрид”, отлична думичка чаровна,
Ще се окаже без вина виновна.

4929.

Ентузиазмът се подправя лесно
И ние го подправяхме с охота,
При комунизма бе добре известно,
Така че си спасяваме живота.

Гласувахме с голям ентузиазъм,
Със него ходехме и на бригади,
Макар елементарният здрав разум
Оценка ниска на труда ни даде.

Поет на „придошла река с водите”
Сравняваше народното единство
И чакаше заветът на дедите

Да освети най-новото роднинство,
След като по метод добре познат
Отхвърлихме големия си брат.

4930.

Склоних съдбата да се преразгледа
За мен предвидения земен път
И да спечеля първата победа
Над силите, които ни гнетят.

Поех на провидението зара,
А той подскочи и се завъртя,
Понесъл на числата си товара
Със знака на живота и смъртта.

Възможностите ни се изравниха
И аз сега получих свобода'
Която феи в бъдещето скриха,
С мечта за нея винаги да бдя.

След отказа си от причинността
Съдбата ми избра случайността.

4931.

„В началото бе словото”... Научно
Доказано е, че не е така,
В началото бе „правото юмручно”,
А не за мир протегнатата ръка.

Във „демократия юмручна” скоро
То след това се кротко прероди
И благоденствие за доста хора
Успя с голям успех да уреди.

Юмрукът символично се премахна,
Но за противниците е на пост,
Когато верицата вража тяхна
Ще трябва да разплаче като гост.

И против всяка друга дейност вража
Юмрукът е на постоянна стража.

4932.

За всичките дела криволинейни
Историята плаща на властта
Периодичните провали нейни
Със самостоятелната валута на кръвта.

Тя беше нявга безпределно ценна,
Но твърде бързо се обезцени,
Защото бе редовно обновена
От кървавите жертвени войни.

С пет литра тук е всеки запасен,
Но умножете ги по милион
И даже Бог ще бъде изумен
Как много кръв се лее по закон.

Но жертвите растат и все растат
И нямат намерение да спрат.

4933.

Дали въоръженото безумие,
Отколе именувано война,
Ще спре лавината от празнодумие
За цар и славни бойни знамена?

Едва ли... Щедрото кръвопролитие
Поражда жаждата за още кръв,
В читанките мирът не е събитие,
А е почивката пред нова стръв.

Необяснен е. Но необясним ли е?
Това е съдбоносният въпрос,
Макар че отговорът без усилие
Изглежда също съдбоносно прост.

А той е: Да спасяваме Земята
С единодушие против войната!

4934.

Тя - от двигател, верен на прогреса,
До гробница на светлата надежда,
Не схвана, че накрая до намеса
На жаждата за власт се всичко свежда.

На революцията диктатура
Е неизменно кървавата жетва
Без оглед на идейност и култура
И на с готовност даваната клетва.

А новите водачи са тирани,
Те Свободата считат своя плячка,
Със смърт готов е всеки да я храни
По всяко време и на всяка крачка.

И Кромвел, и Наполеон, и Сталин,
Създали са народ многострадален.

4935.

Превръща се в омраза любовта
Чрез някаква естетсвена разплата,
Обратното е само във властта
На сънищата, т.е. на съдбата.

Скъпернически тя ги задържа
На книгите под прашните корици,
А там бе обвинена във лъжа
От властващите папи и владици.

От времето на камения век
Омразата най-често тържествува
В бита на първобитния човек,

А днес той на културен се преструва
И докато с омразата привиква,
На любовта се сили да откликва.

4936.

Менят се постоянно времената,
Макар и неизвестно докога,
Единствено е вечно на Земята
Съдружието господар-слуга.

То издържá на гръм и земетръси,
На диктатури и народна власт,
На робства, дълготрайни или къси,
Включително и правото на глас.

Просветата въведе слугинажа
Като желан училищен предмет
За насърчаването на куража
За боса си да милсиш най-напред.

Подобни заведения аз зная
Отдавна са възникнали и в рая.

4937.

Разглеждам естеството на лъжата,
А то е сила, устрем и копнеж,
Със правото да бъде всепризната
От цялата корупционна гмеж.

Тя страж е край финансовата бездна
И пази хората си от провал,
Където истината безполезна
Е само на глупците идеал.

С успех дарява рискови проекти
И милиарди долари върти
За радост на международни секти
От всички географски широти.

Дочувам, че за нея в ООН-ето
Ще има паметник, но без лицето.

4938.

Септември, Ден Девети, не проспая,
Да стане честен комунист успя,

А Партията после го хареса,
За активист партиен го калеса,

На постове високи го качи
И с ордени високи отличи...

Той справяше се с всичко гръмогласно,
Но време беше за завой надясно —

Във куфар сбра партийните пари,
Потайно ги във вилата си скри,

И в миг от комунизма се отказа,
Като от политическа зараза...

Баща му беше майстор на гаванки,
А той сега е собственик на банки.

4939.

Децата се въвличат в родолюбие
И във омраза свята към врага,
Защото той със пагобни подбуди е -
Народа иска да му е слуга.

А след поредното превъплъщение
Страната ни превръща се в портрет
На чичко във просторно помещение,
Най-често Министерския Съвет.

Децата го обичат със старание,
Възпяват го във песнички дори
За неговите грижи и внимание,
Че път към щастието им разкри.

Герой е той! Безспорно е герой!
За тях Родината, това е той!

4940.

Изкуственият интелект споходи
Планетата в неподходящ сезон,
Когато уморените народи
Гладуваха под гладен небосклон.

Те търсеха съюз със Естеството,
Такава именно е глупостта,
Навсякъде я срещаме, защото
До болка безизкуствена е тя.

И без балони, и без самолети,
Набира социални висоти,
Добива генералски еполети
И в Министерския Съвет блести.

На изборните маси е любима
И те са предоволни, че я има.

4941.

Чета на Тодор Живков мемоарите,
Узнавайки, от радост озарен.
На девет петилетки, че товарите
Той бил понесъл смело вместо мен.

Заради мен е бродил сред шубраците,
Заради теб, а и за всички нас,
Но не да търси где зимуват раците
Или за някаква си светска власт.

Веднъж дори е бил насочил дулото
Към безподобния си собствен лоб,
Когато на страданието булото
Го заслепявало с незнаен гроб.

Изтръпнах! Оръжейната засечка
Е станала на гибелта му пречка.

4942.

Лица, напуснати от съвестта,
Не ми приличат никак на нещастни,
Те притежатели са на света
И негови водачи пълновластни.

Не са проблем убитите за тях,
Какво е съжаление не знаят,
Не мислят, че убийството е грях,
Не се пред него даже колебаят.

Да се възвърнат в правилния път,
Не им е хрумвало да се опитат,
Те взимат своето, а не крадат
И с „Може ли?“ не искат и да питат.

Сега пътуват в правилна посока
За към безсмъртието на порока.

4943.

*Рипна Кольо Д. Петков срещу Георги Димитров,
както куче срещу лъв: "Ти си нищо, аз съм пръв"
(Предизборен плакат-1946г)*

С имоти бе животът му богат,
Смъртта му – героично неестествена,
Тъй както тази на баща и брат,
Макар за подвиг да не беше чествана.

Трагичен беше неговият дух,
Той първо се сближи със комунистите,
За воплите народни беше глух,
Участва във убийствата и чистките.

Пропусна възкресителния час,
Във кръв потънал беше чак до лактите,
Опълчи се на алената власт,
Но късно беше да променя фактите...

Другарят Сталин лично се намеси,
Съдът по-бързо за да го обеси.

4944.

Край мощи от последната война
Ще търсим на Историята гроба,
Загинала под бойни знамена
И сред снаряди от човешка злоба.

История и мир не се търпят,
Историята в мирни дни почива,
Отдавайки се на безмерна скръб,
Че никой във война не ще загива.

За службата на всеки историк
Се борят няколко археолози
И те ще вдигнат яркия светлик

Във новите научни коловози,
А историческите вечни теми
Археологията ще поеме.

4945.

Припомням си, когато бяхме млади,
Как вярвахме в партийните доклади,

С които хора като Мако Даков
И Кубадински или Пеко Таков

Проникваха под скромната ни стряха
И път към светло бъдеще чертаха.

Те бяха пратеници на съдбата
И гордостта на пролетариата,

На всеки пост, където ги поставят,
Умееха успешно да се справят

С партийна преданост и надареност
И със възвишена предназначеност...

От обществото днес са те забравени,
А постиженията – изоставени.

4946.

Бях нощен страж пред входа на двореца,
Когато принцът с плячката пристига,
Той никога не ползваше звънеца,
Самичък бариерата повдига.

А плячката му бяха ученички,
Но рядко биваха едни и същи,
Красиви бяха, общо взето, всички,
Шофьорът му ги връщаше във къщи.

Той щеше да изкара дълго време,
Защото, като здравеняк, бе бодър,
Ако ОФ за неговото теме
Не бе предназначило смъртен одър.

Във ареста, превит като руло,
Делеше с Филов сетното легло.

4947.

Настава времето да забележите
В граматиката липса на падежите

Например, че щом почваме с „родителен”
Не следва да използваме „винителен”,

А още преди срещата ни с „дателен”
Налага се падежът „възпитателен”

И „послушателен”, в чието бreme e
Изцяло настоящото съвремие,

А със „псувателен” падеж България
Е шампион във двете полушария,

Дори ако наложи ви се сърбите
Във тази важна област да загърбите,

Към липсващите „бдителен” прибавяйки
И грешки многочислени поправяйки.

4948.

„Наръчникът на младия подлец”
Съдържаше полезни наставления,
Обграждащи като красив венец
На автора добрите намерения.

Но странно е, че въпреки това,
Е нулев притокът на купувачите,
Които вместо с ласкави слова
Със деловитост срещат си задачите.

И още нещо ясно стана тук,
Без смисъл са на датите оградите,
На всичките справочници напук
Признати са и старите, и младите.

А кой подлец, когато е признат,
Ще каже, че неук е и е млад?!

4949.

We all live in a yellow submarine...
(Beatles)

Безмислието – търсено, намерено,
Във част от творчеството се оказва,
Когато талантливо и уверено
То правилата поетични спазва.

От разсъдителния запек то спасява ни,
По избор нови светове предлага,
Които са от всеки населявани,
А авторът донякъде помага.

Поставят ли се думите при нотите,
Се случва милиарди да ги пеят –
Съвместно хора умни и роботите

И за безмислието да милеят,
Щом то с подводницата си нахълта,
Особено във случай, че е жълта.